

Здравейте, мили мои съученици! Аз съм Ани!

И това е едно от малкото неща, които знам. Аз съм момичето, което стои на последния чин в класната стая, което няма много приятели и се страхува да изказва мнението си. Аз съм част от класа Ви, аз съм човекът, който виждате, но не сте чували да говори никога. Или почти.

Помните ли първия учебен ден? Може би не го помните, но ще Ви припомня. Носех цвете на новия класен ръководител, защото така са ме учили. Учебната година започва с химна, с много цветя и още повече усмивки. Вие ми се присмяхте, че нося цветя. Според Вас това беше „слагане“. Вашите усмивки, усмихнаха душата ми. Казват, че сълзите са усмивките на душите ни. Моята душа се усмихва целия ден и цялата нощ. Плаках, защото останах неразбрана. Плаках, защото бях сигурна, че съм права, а не ми дадохте възможността да кажа нищо. Всъщност, бяхте добри – оставихте ме на последния чин. Стоях сама, никой не ме извика да излезем в междучасието.

Помните ли доброволческата инициатива, в която събирахме дрехи? Помните я, защото всички се включихме. Вие дадохте своята лепта, въпреки, че говорехте и нелепи неща. Аз, пак, мълчах. Бяхте свикнали, че ме няма. Че съм няма. Без уста, само с уши, за да чувам думите Ви.

Важното е, че бяхме добри. Осъзнахме го, когато благодарственото писмо ни накара да онемеем всички.

Помните ли, когато припадна от глад един „заек“? Помните го, защото тогава чухте гласа ми. Казах, може и да крещях, не помня, че кутията с цигари, ще донесе три закуски. Чухте ме тогава, а сега четете – водете си записки, препрочитайте, но МОЛЯ ВИ, бъдете добри.

Ние всички сме деца. Правото на детето /любопитно, учещо се от останалите/ заслужава закрила и любов. В Конвенцията на ООН за правата на детето е записано, че детето има право на свобода на изразяване на мнение /Член 13/. Тогава, нека не ограничаваме свободата на никого. Нека изразяваме мнението си, щом нещо не ни харесва. Заедно можем, защото „Една птичка пролет не прави“, но „Силата е в снопа от пръчки, а не в една“.

Моля Ви, нека не се съдим, а да си помогнем да израстнем, защото ние сме бъдещето. Бъдеще сме на нашите родители, бъдеще сме за нашите деца, деца, които ще градят своето и ще бъдат нашето бъдеще. Моля Ви, нека си помогнем да узреем заедно – аз имам нужда от Вашата помощ, от Вашите виждания, от Вашата гледна точка. Помогнете ми! Помогнете ми, за да си помогнем заедно. Ние имаме правото да изразяваме свободно мнението си. Имаме свободата да търсим и да можем. Да бъдем бунтарите, онези малки дяволчета, които виждат и не са съгласни със случващото се наоколо и говорят – с факти, цифри и с усмивка.

Ние сме деца, ние сме символ на доброто, невинното, пламъчето надежда.

Никой не е казал, че трябва да се справяме сами. Нека бъдем промяната. Нека бъдем доброто. Да направим немислимото. Да защитим беззащитните. Да изказваме мнението си, защото имаме това право!

Ученик – Габриела Николова, XIIд клас;

ПГ по туризъм „Д-р Васил Берон“, Велико Търново;

учител – инж. Славка Проданова, 0883306165, slavqna@gmail.com